

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

Ootamatu õnn

Robyn Carr
The Life She Wants
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Robyn Carr
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03325317
ISBN 978-9949-82-066-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Pühendan selle raamatu Therese Plummerile,
armastatud jutuvestjale, andekale näitlejale ja minu südame häälele.

Proloog

Kui jõhker tõde päevavalgele tuli, imestas ta, et see tema eest nii kaua varjul oli püsinud.

Emma Shay Compton teadis, et tema abielu Richardiga tundus paljudele muinasjutuna ja kuigi ta oli Richardit armastanud, oli ta alati tundnud, et midagi jääb vajaka. Ta ei osanud täpselt öelda, mis see oli, sest see oli nii hägune. Richard oli tema vastu hea ja helde, ent ta oli äärmiselt hõivatud ja varsti pärast pulmi muutus eemalolevaks. Kaugeks. Emma ütles endale, et ülirikkad ärimehed ei istu kodus ega poputa oma värskeid abikaasasid, nad töötavad hoopis kuusteist tundi päevas. Neil on alati telefon käeulatuses. Neil on pidevalt tuhat asja käsil. Ja kui keegi, kas või naine, tahab tema päevaplaani pääseda, siis peab ta end aegsasti kirja panema. Ühesõnaga, kui ta tundis, et nende abielus on midagi viltu, siis süüdistas ta selles ennast.

Kui Richardi advokaadid hakkasid käima, et arutada SEC-iga seotud probleeme, siis ei pannud ta seda õieti täheleegi. Kui ta küsis mehelt ajakirjanduses avaldatud teadete kohta, et tema firma on seotud võlakirjapettusega, vastas mees rahulikult: "Ilmselt pole neil millestki muust kirjutada."

Seejärel luges ta Emmale sõnad peale. "Vaata hoolega finantslehekülgi – selliseid asju juhtub iga päev. Mitu suurt pangandus- ja investeerimiskorporatsiooni on praegu uurimise all. SEC peab oma olemasolu kuidagi õigustama. Ega mullegi see ajutine jama ei meeldi, aga see ei kesta kaua."

Ta ei muretsenudki selle pärast, kuigi pööras tähelepanu, nagu mees oli soovitanud. Muidugi oli mehel õigus – käimas oli mitu uurimist, kõrged trahvid, reorganiseerimised, ülesostmised, firmade sulgemised. Pangandus- ja investeerimismaailm oli teravdatud tähelepanu all.

Siis teatati, et nad peavad kohtusse ilmuma, mees ja tema advokaadid. Mees tahtis, et naine oleks tema kõrval, ja küsis kas see mahub tema päevaplaani. "Mul ei ole mingit päevaplaani, Richard."

Mees naeratas oma täiuslikku, enesekindlat ja rahulikku naeratust. Ta puudutas naise põske. "Sul ei ole vaja midagi öelda ega teha."

Tolle päeva hommikul, kui nad pidid kohtusse minema, märkas mees kostüümi, mille naine oli toolile asetanud, ja ütles: "Täiuslik." Seejärel läks ta oma vannituppa. Peeglilaua ääres istudes kandis naine jalgadele silendavat kreemi. Ta kuulis veesolinat mehe valamus. Ja siis kostis: "Kurat võtaks!"

Mees oli endale habet ajades sisse lõiganud ja vandus – selles ei olnud tema puhul midagi tavatut. Kuid siis kohtas naine peeglis enda pilku. Korruga ta teadis. Ta oli elanud vales ja kõik, mida mehe kohta räägiti, oli tõsi.

Tema abikaasa oli külm kalkuleeriv valetaja ja varas. Ja rohkem ta teeselda ei suutnud.

Esimene peatükk

Väikesed asjad on need, mis sind murravad. Emma Shay oli sellele viimasel ajal palju mõelnud. Ta oli jäänud sirgeselgseks, kui kõik temalt ära võeti, kui ta oli praktiliselt vangistatud väikesesse motelli Jersey ranniku lähedal, abikaasa matuste ajal, kui meedia keerutas üles räpase loo pettusest ja vargusest, millest ta väidetavalt teadlik oli – või oli ta suisa kaasosaline oma lahkunud abikaasa kuritöodes. Seisis. Tugevana. Aga kui kohtumaja trepist alla tulles komistades murdus tema parimate kingade konts, siis puhkes ta nutma. See foto ilmus igal pool, isegi ajakirjas People. Kui tal paluti mitte enam külastada oma joogastuudiot, siis ta arvas, et sureb häbist, ja nuttis end magama. Keegi ei olnud talle kunagi öelnud, et see viimane õlekõrs ei kaalu peaaegu midagi.

Kõik tema Manhattani korteris ja suvekodus oli oksjonil maha müüdud. Ta pakkis kaasa mõned elutarbelised asjad ja annetas igapäevariideid naiste turvakodule. Kõik väärtuslik – kunstiteosed, kristall, portselan, hõbe ja juveelid – haarati lennult, isegi need esemed, mille puhul ta suutis tõestada, et need ei olnud kuidagi seotud Richardi äriaga, isegi sõpradelt saadud pulmakingid. Ta jäi ilma oma disainer-rõivastest. Müüki läks isegi tema Vera Wangi pulmakleit. Talle jäeti üksnes mõned komplektid korralikku voodipesu, käterätikud, komplekt köögitarbeid, mõned klaasid, mõned lauamatid, salvrätid ja muud sarnast. Talle jäi karp fotosid, enamasti Richardi-eelsest ajast. Ta toppis kõik need oma Priusesse. Jaguar oli loomulikult läinud.

Talle oli pakutud finantsilist kokkulepet, sest ei suudetud tõestada, et ta oli kuidagi seotud Richardi püramiidskeemiga, mida muidugi ei saanudki tõestada, sest ta oli süütu. Ta ei olnud mehe vastu tunnistanud – mitte ustavusest ega selle pärast, et see oli tema seaduslik õigus, vaid seetõttu, et tal ei olnud midagi öelda, mitte midagi sellist, mille baasilt võiks mingile tehingule minna. Ta ei viibinud kõikidel päevadel kohtus mitte selleks, et Richardit toetada, vaid see oli parim võimalus olla kursis kõikide kuritegudega, milles meest süüdistati. Tal oli abielludes üheksa tuhat dollarit sääste; ta oli jäänud leseks ja tema arvel oli endiselt üheksa tuhat dollarit. See oli tema mustade päevade varu. Ta alustas reisi läbi riigi, jättis selja taha New Yorgi ja võttis suuna Sonoma Countryle, kus ta üles kasvas.

Tal oli kõvasti mõtlemisainet. Ta oli mõelnud sellele Richardi surmale eelnenud kuudel. Ta oleks võinud nõustuda kokkuleppega ja asuda elama Kariibi mere saartele. Või hoopis Euroopasse. Talle meeldis Šveits. Ta oleks võinud vahetada nime, juuksevärvi, valetada mineviku kohta... Aga viimaks oleksid inimesed ikkagi kõik teada saanud ja mis siis? Uuesti põgeneda?

Selle asemel loobus ta kokkuleppest ja andis käest kõik, mis oleks võinud alles jääda. Ta ei tahtnud Richardi pettusega saadud varandust. Kuigi ta ise ei olnud kedagi tüssanud, ei oleks ta suutnud seda süümepiinadeta kasutada.

Tal olid Santa Rosa kandis mõned tuttavad, mõned, kellega ta oli ühendust pidanud. See maanurk oli talle tuttav. Omakseid tal seal enam suuremat ei olnud – tema kasuema Rosemary oli koos oma kolmanda abikaasaga Palm Springsi kolinud. Nii palju kui ta teadis, elasid Emma kasuõde Anna ja tema poolõde Lauren endiselt majas, kus nad olid üles kasvanud. Nad kõik ütlesid Emmast lahti, kui Richardile süüdistus esitati. Tegelikult oli ta oma kasuemaga rääkinud vahetult enne Richardi surma, kui kõik kokku varises. Emma oli sõna otseses mõttes peidus Richardi pettuste vihaste ohvrite eest – ohvrite eest, kes arvasid, et Emma oli osaga nende rahast jalga lasknud. Rosemary oli öelnud: “Eks su ahnus maksab sulle nüüd kätte.”

“Rosemary, mina ei ole midagi teinud,” tuletas Emma talle meelde.

Ja Rosemary oli vastanud, mida igaüks mõtles: "Jutuks hea küll."

Tõsi, Rosemary oli temast alati kõige halvemat mõelnud. Kuid Emma lootis, et Sonoma Country inimesed, keda ta tundis, ei arva nii. Ta oli seal üles kasvanud, käinud katoliku põhikoolis ja kohalikus keskkoolis. Pealegi arvas ta, et on äärmiselt vähetöenäoline, et mõni Richardi New Yorgis asunud investeerimisfirma klient, nüüdseks ohver, oleks pärit mõnest Sonoma Country väikelinnast.

Tema kõige lähedasem sõber, võimalik, et praeguseks ka ainus sõber, Lyle Dressler, leidis talle Sebastopolis väikese möbleeritud maja. Lyle ja tema elukaaslane elasid linnas, seega oli tal seal mingi moraalne tugi.

Emma oli kolmkümmend neli aastat vana ja oli olnud Richard Comptoniga abielus üheksa aastat. Mees oli elegantne, kena ja edukas neljakümne viiene, kui nad kohtusid. Kahekümneviieselt oli ta täielikult mehe lummuses. Mees võis küll olla temast kaksikümmend aastat vanem, kuid neljakümne viiest ei saanud kuidagi vanaks pidada. Mees oli vormis, nägus, vastupandamatu, rikas ja mõjukas. Tegelikult peeti teda koguni üheks New Yorgi kõige ihaldusväärsemaks poissmeheks.

Tookord oli ta Rosemaryle ja Emma õdedele kohe kangesti meeldinud. Nad olid innukalt valmis New Yorki sõitma ja osalema kõikidel seltskonnaüritustel, isegi kui Richard neid üksnes vastumeelselt kaasa kutsus. Kuid rasketel aegadel ei pakkunud nad Emmale mingit tuge.

Uurimisele ja süüdimõistmisele eelnenud abieluaastad ei olnud just maine paradiis, kuid neil ei olnud ka midagi viga. Emma kaebused olid samad, mis tema tuttavatel – mees oli hõivatud, hajameelne ja isegi reisidel ei veetnud nad koos piisavalt aega. Esimesed sõbrad, keda ta New Yorki tööle asudes olid leidnud, jäid pärast multimiljonäri abiellumist aegamööda kaugeks. Ta ei olnud kunagi päriselt sobitunud peenemasse seltskonda ja nii oli ta veidi üksildane. Pais-tis, et tema ümber olid alati inimesed, kui ta võttis osa komitee tööst, tegi trenni, kaunistas, võõrustas, tundis, et ta peab olema Richardile asendamatu. Tegelikult oligi mees kõik, mis tal oli. See oli sünge ja kohutav päev, kui ta mõistis, et mees oli talle täiesti võõras...